

Capitolul 15

Roada dragostei poate fi adusă doar prin Hristos

- 15:1-15:17 -

În prima parte a capitolului 15, Isus reia chemarea la dragoste. Dragostea este o temă centrală a ultimului discurs al lui Isus către ucenici. Isus a înălțat această temă în cap.13, iar acum simte nevoia să o reia. El știe că repetarea unui lucru îi va accentua importanța în inima auditoriului. Dar nu este doar o simplă repetiție. El aduce și imagini noi și informații noi. Dacă în cap.13 Isus pornește de la metafora spălării picioarelor, acum Isus creionează minunata metaforă a viței. El folosește această metaforă pentru a sublinia totala dependență a ucenicilor de Isus în ce privește rodirea.

Dacă în cap. 13 Isus îi cheamă la rodire, acum subliniază că această rodire poate fi doar prin El: despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Rода dragostei nu poate veni din omul decăzut. Este ceva dumnezeiesc, străin de el, prea înalt pentru el. Să iubești cum a iubit Isus este dincolo de puterea omenească. Chiar dacă ai dori să faci acest lucru, vei descoperi în tine o fire pământească care va pune limite iubirii tale. Egoismul din noi, neputința de a ne jertfi pentru celălalt, îndurarea limitată a inimii noastre, dreptatea necruțătoare din noi, toate la un loc vor face ca împlinirea poruncii iubirii să devină doar un basm frumos. Acceptarea neputinței de a iubi este primul pas spre iubirea adevărată. Noi nu suntem sursă de iubire, ci doar vase prin care iubirea Lui se poate manifesta. Rода așteptată este dragostea. Dar dragostea vine din Viță și nu din noi. Noi suntem doar mlădițele. Partea noastră este să rămânem în Viță, pentru ca viața din Viță să rodească în noi. Isus, pentru a putea rodi, ne cheamă să rămânem în El. Dar ce înseamnă să rămânem în El? Din perspectiva cap. 15 a rămâne în El înseamnă:

- Ca ale Sale cuvinte să rămână în noi.
- A păzi poruncile Lui.

Cuvântul Său este viața. Să ne aducem aminte de pilda semănătorului. Nu pământul aduce roadă, ci sămânța care cade în pământ. Pământul însă trebuie să primească și să păstreze sămânța, pentru ca aceasta să rodească. Sămânța este Cuvântul. Dacă cineva primește Cuvântul în inima Lui, cu credință, și se subordonează acestui Cuvânt începe să rodească. Ucenicul trebuie să se expună permanent Cuvântului și să Îl primească cu drag pentru a putea rodi.

Cele două expresii de mai sus evidențiază atât procesul tainic, lăuntric al inimii (cuvintele Lui să rămână în noi), cât și dimensiunea vizibilă a procesului: *dacă păziți poruncile Mele!* Smerirea lăuntrică în fața Cuvântului vieții va fi oglindită de ascultarea de Cuvântul vieții. Și aici descoperim un paradox. Condiția rodirii și rода par să se confunde. Rода este dragostea. Dar păzirea poruncilor Lui (condiția rodirii) nu înseamnă nici altceva decât: *să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu*. Deci, cine iubește, rămâne în El, și va putea iubi! Acest paradox este în armonie cu metafora viței: și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă **și mai multă** roadă. Deci, cine iubește, rămâne în Hristos, și va iubi și mai mult! Într-adevăr, din metaforă, rămâne în viță, doar mlădița care aduce roadă! Deci, a rămâne în El este echivalent cu a rodi, adică a iubi ca El! Mai înțelegem ceva: împlinirea poruncii să iubești ca Hristos ! este un proces de o viață. Dacă privim la înălțimea standardului, putem

descuraja. Metafora ne învață că este normal să rodim la început puțin și apoi din ce în ce mai mult. Vierul nu este supărat pe mlădiță că la început ea rodește puțin. Este normal să fie așa, și nu poate fi altfel. Mlădița este firavă la început și aduce puțin rod. Dar ca drept răsplată ea este curățită și aduce și mai mult rod. Curățirea este singurul mijloc prin care se poate rodi mai mult. Curățirea se face prin Cuvântul lui Dumnezeu și cel mai adesea în contextul unei încercări. Curățirea presupune o anumită durere, un anumit disconfort. Pe moment produce poate confuzie, aparența unei pierderi și poate chiar ideea că rodim mai puțin. Dar apoi, după curățirea prin încercare, ne bucurăm de rezultat, de beneficii. Iar aceasta înseamnă capacitatea de a iubi mai mult. Răsplătirea celui care iubește este curățirea și aceasta spre a iubi mai mult. De fapt, răsplătirea celui ce iubește este una singură: harul de a iubi mai mult! și este o răsplătire, căci Cel care ne-a creat este dragoste, iar noi am fost creați pentru a fi iubiți și a iubi. Sufletul uman găsește adevărata împlinire doar pe acest drum: a iubi și a fi iubit. Restul este doar o iluzie, doar deșertăciune. Plăcerile, realizările din această lume, faima aduc doar satisfacții de moment, dar în sine ele nu reprezintă nimic. Doar aduse în ecuația iubirii acestea capătă sens și nu mai sunt un izvor înșelător. Unii fug după realizări mari, dar noi suntem ființe relaționale, și împlinirea poate fi găsită doar în relații. Când realizările noastre sunt pentru ceilalți, doar atunci ne pot aduce împlinire autentică. Când realizările sunt un scop în sine, și sunt pentru noi, ele sunt goale și amare.

Dumnezeu ne curățește deseori prin contexte aparent potrivnice. El vrea să ne lărgească inima, așa cum spune și Pavel, ca să iubim mai mult. Pentru aceasta vom intra în contact cu oameni dificili sau care ne vor greși, sau ne vor pune răbdarea la încercare. Prin ei Domnul ne curăță și apoi ne lărgește inima pentru a iubi mai mult. Pe unii oameni îi iubim mai ușor. Dar alții ne provoacă să ne lărgim inima pentru a încăpea și ei acolo. Oamenii dificili de lângă noi nu ne sunt dușmani ci uneltele harului care ne vor ajuta să rodim mai mult. Uneori încercările care aduc curățire nu vin prin oameni dificili. Uneori vin prin boală, criză financiară etc. Ele produc o curățire în alte domenii ale vieții noastre, dar care influențează relațiile pe care le avem cu cei din jur. De exemplu: vulnerabilitatea noastră în fața îngrijorărilor ne face să fim mai puțin preocupați de ceilalți. Un context care va stimula îngrijorările, va aduce pe urmă vindecare în acest domeniu. Noi ne vom îngrijora mai puțin, și vom putea fi mai preocupați de ceilalți chiar în momente de criză. Deci vom iubi mai mult, vom rodi mai mult. Noi suntem asemenea unor vase prin care curge dragostea lui Hristos. Aceste vase pot fi lărgite pentru ca dragostea Lui să se reverse mai mult prin noi. Lărgirea o poate face doar Vierul prin actul curățirii. Dacă nu ar veni încercări care să aducă noi curățiri în viața noastră, am rămâne la un anumit nivel și dragostea noastră ar crește foarte puțin. Ceea ce aduce salturi considerabile în iubire este tocmai încercarea. Fără încercări, oricât de binevoitori am fi, oricât de perseverenți am fi, tot am rămâne la un anumit nivel al iubirii. Curățirea prin încercare nu este plăcută. Dar roada ei este cerească și ne convinge mereu și mereu că a meritat să trecem prin valea umbrei morții.

Deci în ce privește iubirea, dependența de Hristos este totală. El este atât Cel care o generează, cât și Cel ce o mărește în noi prin actul curățirii prin Cuvânt. Acesta este primul element de noutate față de capitolul 13. Dacă în capitolul 13, prin metafora spălării picioarelor, se subliniază chemarea la dragostea cristică, în cap. 15, prin metafora viței, ne este descoperită sursa acestei iubiri: și sursa nu este în noi, ci în Hristos, fără de care nu putem rodi.

Dar cap. 15 mai aduce un element nou, și anume: pericolul de a fi tăiat din viță. În cap. 13 ni se spune doar să iubim, dar nu ni se spune ce se întâmplă dacă nu iubim. Verdictul din cap. 15 este cât se poate de clar:

- „Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roade, El o taie”;
- „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiță neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard”.

Dumnezeu este Sfânt și Drept și plin de demnitate. Doar Cel ce rodește poate rămâne în Hristos. De fapt, semnul că vrei să rămâi cu Hristos este rodirea. Dacă nu răspunzi cu dragostea la dragostea Lui, dacă nu iubești pe cei pe care El i-a iubit, atunci înseamnă, că de fapt nu vrei să fii cu Hristos. Lipsa de dragoste față de frați atrage cu sine un pericol imens. Lipsa rodirii deschide drumul spre moarte, spre despărțirea de Hristos. Dragostea nu este facultativă, și nici măcar opțională: ea este o poruncă. Dragostea lui Hristos pentru noi este amețitoare: *cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi*. Este de necrezut: măsura dragostei lui Hristos pentru noi este măsura iubirii Tatălui pentru Hristos. Este deci o dragoste veșnică, coplesitoare! Isus iubea prin Tatăl. Dragostea pe care a primit-o de la Tatăl, El a dat-o mai departe în aceeași măsură ucenicilor. Noi trebuie să facem la fel. Suntem mereu în aventura descoperirii dragostei Lui pentru noi. Dragostea pe care o descoperim că o are Dumnezeu pentru noi, trebuie să o oferim celorlalți, fără să scădem nimic din ea. Dacă Dumnezeu ne iubește așa de mult, în ciuda imperfecțiunilor noastre, și noi suntem datori să îi iubim pe ceilalți din jur, măcar la fel de mult, și aceasta în pofida slăbiciunilor lor. Hristos era desăvârșit și era iubit de Tatăl. Noi eram imperfecți. Cu toate acestea El ne-a iubit cu aceeași măsură fără margini de iubire. Noi suntem imperfecți și suntem iubiți. Cu atât mai mult trebuie să iubim pe cei imperfecți din jurul nostru fără să scădem nimic din dragostea pe care o primim de la Dumnezeu pentru noi! Dar iubirea amețitoare a lui Hristos pentru noi ne-ar putea induce în eroare: dacă ne iubește atât de mult, El nu ne va tăia din viță chiar dacă nu perseverăm în rodire! Isus însă este intransigent: *„Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui”*.

Dragostea Lui este infinită! Cu toate acestea de noi ține să rămânem în ea sau să o părăsim! și la fel cum și rămânerea Fiului în dragostea Tatălui a fost condiționată de păzirea poruncilor Lui, cu atât mai mult rămânerea noastră în dragostea Fiului este condiționată de păzirea poruncilor Lui! Să nu ne îmbătăm cu apă rece! Dacă nici Fiul nu ar fi rămas în dragostea Tatălui dacă nu L-ar fi ascultat, nici noi nu vom rămâne în dragostea Fiului dacă nu vom împlini poruncile Lui. Prima parte a cap. 15 este pasajul din Scriptură care subliniază poate cel mai bine ideea condiționării. Astfel, conjuncția DACĂ se repetă nu mai puțin de opt ori în 14 versete. Dar ideea condiționării este exprimată în acest pasaj și fără folosirea conjuncției DACĂ, și aceasta cel puțin de patru ori! Dar odată cu condițiile sunt subliniate și beneficiile. Iată de ce beneficiază cel care păzește porunca iubirii:

- Nu este tăiat din Viță!
- Hristos rămâne în El!
- Rodește mult, adică multă iubire!
- Este curățit pentru a rodi și mai multă iubire!
- Orice va vrea, i se va da!
- Tatăl va fi proslăvit prin el!

- Va rămâne în dragostea lui Hristos!
- Bucuria lui Hristos va rămâne în el și va fi deplină!
- Va fi prieten cu Hristos!
- Orice va cere de la Tatăl, i se va da!

Voi comenta puțin două dintre aceste beneficii. Primul se referă la bucuria lui Hristos: *v-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină*. Hristos dorește ca să fim bucuroși, și El vrea ca bucuria noastră să fie deplină. Pentru a fi bucuroși, secretul este ca bucuria Lui să rămână în noi. Dar care este bucuria Lui? Din Ioan 15, putem deduce că bucuria Lui este în primul rând Tatăl, și proslăvirea numelui Lui. Hristos se bucură când Tatăl se bucură, și se bucură când Tatăl este înălțat și proslăvit. În același timp bucuria Sa sunt ucenicii. Hristos Se bucură nespunând când aceștia păzesc poruncile Lui, aduc roadă și se iubesc unii pe alții. Dacă primești cuvintele lui Isus și le păzești vei fi inundat de bucuria Lui pentru tine, și de bucuria lui pentru Tatăl, pentru faptul că Tatăl este proslăvit prin roada pe care tu o aduci. Această bucurie va fi deplină și nu va putea fi răpită de nimeni, nici de necazurile vieții, nici de ura din partea lumii. După cum dragostea noastră izvorăște din dragostea Lui, la fel bucuria noastră izvorăște din bucuria Lui.

Al doilea are în vedere aparentul cec în alb pe care Isus îl oferă ucenicilor: ***orice veți vrea vi se va da*** sau ***orice veți cere vi se va da***. În cap.15 este evidențiată mai bine condiția ce trebuie împlinită pentru ca această ofertă incredibilă să fie valabilă:

- *„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele...”*
- *„Să aduceți roadă și roada voastră să rămână pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea...”*

Cine rămâne în El și aduce roadă nu poate cere în Numele Lui decât ceva după voia Lui. Aceste cuvinte din Ioan îmi aduc aminte de celebrul verset din Ps.37: *„Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce îți dorește inima.”* (Ps.37:4).

Atunci când Domnul este desfătarea Ta, dorințele Lui vor deveni dorințele tale, și astfel vei primi tot ce îți va dori inima. Cartea Proverbe ne spune că o nădejde amânată îmbolnăvește sufletul. Trăim într-o lume decăzută și avem o fire cu dorințe înșelătoare. Astfel, majoritatea oamenilor sunt frustrați, bolnavi și împovărați din pricina dorințelor neîmplinite. Dar Cel care Îl face pe Domnul desfătarea Lui va nutri dorințe după voia Lui, și aceste dorințe se vor împlini. El va fi împlinit, va avea pace, și inima sa nu se va îmbolnăvi din pricina dorințelor neîmplinite. Dorința celui care Îl iubește pe Domnul va fi ca să fie mai aproape de Domnul și Domnul să fie proslăvit prin el. Toate lucrurile din viața lui vor lucra pentru împlinirea acestor dorințe. În mod cert, ne vom dori multe daruri divine, și nu le vom căpăta pe toate. Dar când vom dori aceste daruri, noi vom adăuga: totuși voia Ta, și nu voia mea!; sau: dacă neprimirea acestui dar Te va proslăvi pe Tine, și mă va aduce mai aproape de Tine, atunci mai bine să nu-l primesc!

